

Zalai Anita

Egykori és mai tanáraink

„A tanszék benjámija vagyok”

Belvedere Meridionale: – *Kedves Anita, minden hallgató nevében szeretettel köszöntelek a tanszéken! Hogy népmesei fordulattal éljek: „hol jársz itt...”, mi járatban vagy nálunk?*

Zalai Anita: – Mikor befejeztem az egyetemet arra gondoltam, hogy bár van két idegen nyelvi diplomám is, a történelmet nem hagyagolom el. Nagyon szeretem a történelmet, sajnáltam volna, ha elmarad az életemből! Emellett meg lehet tartani az idegen nyelvek iránti érdeklődést is. Aztán ide kerültem a jószerecsé folytán, hogy átadhassam legjobb tudásomat a hallgatóknak...

B. M.: – *Milyen nyelveket beszélsz?*

Z. A.: – A spanyolt, amiről tényleg ki merem jelenteni, hogy beszélem is és művelem is: az egyetem lektorálásán is tartok órát. Az orosz nyelv kezd a feledés homályába merülni, de igyekszem tenni ez ellen. 1994-ben szereztem a diplomám orosz és spanyol nyelvből, 1992-ben történelemből. Ez azért alakult így, mert leadtam – felvettem s szakot: kezdtem orosz–törin, majd spanyol–törin folytattam, végül spanyol–oroszon végeztem.

B. M.: – *Ez kissé kusza...*

Z. A.: – 1987-ben érettségiztem az orosházi Táncsics Mihály Gimnáziumban, majd felvételt nyertem a JATE-ra, orosz–történelem szakra. Két érzelmi indíttatása volt választásomnak: az egyik, hogy akkor volt a *glasz-nosztly* és a nagy *peresztrojka*. Egyszerűen csalogató volt az orosz tanulása, volt benne perspektíva. A másik, az idegen nyelv iránti szeretetem. Meggyőződéseim, nincs olyan nyelv, amelyet ne lenne érdemes tanulni. Mivel akkoriban az oroszot tanultam régóta, ezt választottam a törin mellé. A pozitívnek tűnő helyzet nagyon gyorsan megváltozott, és elgondolkodtam: hogyan lehetne váltani, mit

lehetne tenni?! Szerencsés fordulat állt be az életemben: Úgynevezett nulladik évfolyamot szervezett az egyetem spanyol nyelvből. Száz körül volt a jelentkezők száma, tizennégy embert vettek fel végül, köztük voltam én is. „Mindent nem lehet egyszerre” – gondoltam, ezért leadtam az orosz szakomat, de miután történelemből megszereztem a diplomát, az oroszot is befejeztem.

B. M.: – *Orosházi vagy?*

Z. A.: – Nem. Orosházától 12 km-re, Pusztaföldváron nőttem fel.

B. M.: – *Jártál már néhány helyen a világban, milyennek látod a szülőfaludat?*

Z. A.: – *Én igazi alföldi vagyok, aki szépnek látja az Alföldet. Szülőfalum máig a legkedvesebb hely a számomra, annak ellenére, hogy tisztán látom az ott uralkodó „archaikus” viszonyokat. Szegedet pedig különösen szeretem!*

B. M.: – *Most komoly tanár vagy... amikor kisgyerek voltál, mi szerettél volna lenni?*

Z. A.: – *Állítólag gyógyszerész. Ezután már csak a tanári pályára való vágyakozás következett. A felvételi jelentkezési lap kitöltéséig ide, a JGYTF-ra akartam jelentkezni, FEB-eztem a történelem tanszékkal. Az utolsó pillanatban döntöttem, hogy kipróbálom magam, nincs mit vesztenem.*

B. M.: – *Szegeden maradhattál, egy olyan intézményben dolgozol, amit szerettél volna megismerni és tanítasz, ami szintén álmaid része volt. Mondhatnánk, ajándék az élettől, mégis én úgy érzem, sok munka van részedről a háttérben...*

Z. A.: – *Lassan lesz belőlem igazi tanár! Az itteni munka felelősségét és súlyát azonban kezdettől fogva átérzem, próbálok a lehető legjobban eleget tenni feladatomban és helytállni. Most a tanszék Benjámija vagyok: az első félévben segédtudományokat,*

történeti földrajzot tanítottam az elsőséveseknek, most legújabb kori egyetemes történelmet a negyedéveseknek. Az igazat megvallva, ez a kedvenc korszakom, különös tekintettel Spanyolország történetére. (Franco a hatalomban címmel írtam a szakdolgozatomat.) Speciálkollégiumot is vezetek, melynek témája a XX. századi Spanyolország: elsősorban a Franco-érával ismerkedünk és referátumokat kell majd készíteni a kisnemzeti nacionalizmusokból (ETA, gallegók, katalánok).

B. M.: – *Nagyon érdekesnek hangzik!*

Z. A.: – Amikor majd megvalósul kiderül, hogy azontúl is hasznos-e! A puding próbája az evés! Visszatérve a befektetett munkára... a családom és akik ismernek, mindig azt mondják, hogy én hajlamos vagyok az elért eredményeimet inkább sorsszerűséggel, jószerencsével magyarázni. Valójában itt éreztem csak meg, hogy a hét éves munkámnak volt értelme, a befektetett energia kezd most megtérülni. Kezdem úgy érezni, helyem van ebben a családi közösségben.

B. M.: – *Úgy érted, a tanszék maga egy családi közösség a hallgatókkal együtt?*

Z. A.: – Mindenféleképpen: tudom, nem én vagyok az első, aki ezt megfogalmazza, de csak egyet tudok érteni! Szívet melengető dolog, hogy itt mindenkit rögtön úgy fogadnak, mintha régi ismerős lenne. Nagyon különleges hangulat uralkodik itt!

B. M.: – *Milyen terveid vannak a jövőt illetően?*

Z. A.: – Arról talán még korai lenne beszélni, egyelőre helyt szeretnék itt állni.

B. M.: – *Új nyelvek felé nyitni?!*

Z. A.: – Az angol nyelv ismeretét elengedhetetlennek tartom, szeretném angoltudásomat tökéletesíteni, valamint – ez egy nagy álmom – olaszul tanulni.

B. M.: – *Az egyetemes történelem más területei, országai nem vonzanak?*

Z. A.: – Dehogynem! Mexikó, Kuba. De igazából egész Latin-Amerika. A realitásokhoz hozzátartozik, hogy olyan kutatási témát érdemes választani, ahova ki lehet utazni és a helyszínen feldolgozni a hozzáférhető anyagot.

B. M.: – *A TDK őszi ülésén említetted, hogy szívesen fogadod azokat a diákokat is, akik Latin-Amerikával kapcsolatos témában szeretnék elkészíteni szakdolgozatukat, említetted a maya kultúrát is és az inkákat!?*

Z. A.: – Igen, tudok segíteni, ha kell fordítani is ebben a témában, de a XX. századi Spanyolország történetéről és az ehhez kapcsolódó területekről se feledkezzünk meg!

B. M.: – *További sok sikert kívánok neked és köszönöm szépen a beszélgetést!*

Az interjút készítette: **Tóth Andrea**

Sümegei József

„A hely, ahol születtem, gyermekkoromtól meghatározta az érdeklődésemet.”

Kitartó olvasóink megszokhatták, hogy állandó rovatunkban a tanszék régi nagy tanár-történész egyéniségeit mutatjuk be a diákoknak és mai utódjaiknak. Az utóbbi időben csak annyi változás történt, hogy – az idősebb korosztályról sem megfélemlítve – az új, fiatal oktatókat is „közlebb hozzuk” hallgatóik számára. Így vált számomra

különösen indokoltá felkeresni legkedvesebb egykori tanáromat, aki ugyan fiatal még, de már hosszú évek óta nem tanít a tanszéken, mert – családja boldogulását szemé előtt tartva – a felsőoktatást távoli, kicsiny szülővárosa gimnázium-igazgatói állására cserélte...